

Egy régi magyar játék

A röptenisz játék eredete egy régi, sajátosan magyar labdajátékra vezethető vissza. 72 esztendővel ezelőtt a Pesti Hírlap 1903. október 27-i számában Új labdajáték cím alatt többek között a következőket olvashatjuk: „A sport barátainak örvendetes napja volt vasárnap, amelynek délelőttjén Halácsy Antal, a Barcsay utcai állami főgimnázium torna-, vívó- és fátékmestere bemutatta az általa feltalált labdajátékot és a vele való játékot.”

A feltaláló turul név alatt szabadalmaztatta a játékot, szabályait nyomtatásban kiadta, az ország számos sportegyesületében és iskolájában bemutatta. Halácsy tanár Szegeden is járt. Sajnos, még mindig ott tartunk, hogy városunkon kívül csupán Budapesten és a legutóbbi időben Mosonmagyaróvárott űzik ezt a minden szempontból érdekes és testedzésre kiválóan alkalmas játékot. A röptenisz — a turuljáték modernebb változata — ugyanis magában foglalja mindazokat az elemeket, amelyeket egy modern labdajáték tartalmaznia kell. A mérkőzéseket 10x5 méteres pályán kör alakú faütőkkel és tenisz-

labdával játsszák. A pálya középvonalában két méter magaságban háló van kifeszítve. A játék előnye: mindenütt űzhető, ahol sima terület található, továbbá; a felszerelés beszerzése nem jelent anyagi megterhelést. A játék szabálya hasonlít a röpilabda szabályához, amelynek lényege: a labdát az ütővel, mielőtt földet érne, közvetlenül vissza kell ütni.

A játék népszerűségét bizonyítja: Szent-Györgyi Albert Nobel-díjas professzor Szegeden töltött éveit alatti nyaranta a Tisza partján maga is gyakran játszott dr. Gerendás Mihály Kossuth-díjas biokémikus professzorral együtt. Mindketten kellemes felüldüst lelték benne. Gerendás professzor lelkes játékszeretőre vall, hogy az 1960-as években — ekkor már Budapesten lakott — néhány újítást is eszközölt a játékon.

Úgy gondolom: ez a sok gimnasztikai elemet magában foglaló, szórakoztató, versenyszerű játék olcsóságánál, úgy szabadtéri, mint terem sport jellegénél fogva érdeklődésre tarthatna számot egyetemistáink körében.

(Hékes)

Kollégiumi bajnokság

A SZOTE pályáján október 18-án megrendezték az Apáthy Kupa idej küzdelemsorozatát. Az orvosegyetem kollégiumai számára első ízben tavaly kiírt verseny (amit akkor a Jancsó Kollégium nyert), „második forduló-jában” izgalmas mérkőzéseknek örvélhetett a lelkes szurkolótábor. Az előzetes programnak megfelelően egymással párhuzamosan rendezett összecsapások eredményeképpen a következő helyezések alakultak ki:

Labdarúgás: 1. Jancsó Kollégium, 2. Semmelweis K., 3. Apáthy K.

Női kézilabda: 1. Jancsó K., 2. Apáthy K. (Ebben a sportágban a Semmelweis kollégium nem indított csapatot.)

Női kosárlabda: 1. Jancsó K., 2. Semmelweis K., 3. Apáthy K.

Férfi kosárlabda: 1. Apáthy K., 2. Jancsó K., 3. Semmelweis K.

Tollaslabda: 1. Semmelweis K., 2. Apáthy K., 3. Jancsó K.

Az ellenfeleknek tehát nem sikerült revansot venniük a tavalyi győztesen, egy évig ismét a Jancsó Kollégiumban fogják őrizni az Apáthy Kupát.

Kupa alapítottatik!

Ha babonás lennék, s ha a papír hallaná a koppanások hangjait, lekopognám, de így csak bizakodom, hogy a megváltozott hozzáállás és lelkesedés egyetemi sportéletünk „zajosabbá”, rendezvénygazdagabbá válását eredményezi.

A sikeresen lebonyolított Gólyabajnokság még izgalomban tartja a vesztes csapatok hajbakapott tagjait, de az Egyetemi Sportbizottság jóvoltából már a kézilabdarájogók körében hevíülhetnek az indulatok. November utolsó hetében Egyetem Kupa néven férfi kézilabda tornára kerül sor a Szegedi Sportcsarnokban a SZOTE, a Juhász Gyula Tanárképző Főiskola, az Élelmiszeripari Főiskola, a DÉLÉP SC, a KLTE és a házigazda JATE csapatának részvételével.

Az igazán nagyszerű ötlet azonban csak a közönség hozzájárulásával válhat érdeklődésre számítottá, hagyománnyá. Ahhoz ugyanis, hogy a JATE által felajánlott díszes serlegért folyó harc valóban harc legyen, hogy a csapatok „harapjanak”, nélkülözhetetlen a közönség, a küzdőket borzó és paprikázó szurkolóereg hangja, igazi kupahangulatot teremtő ereje. Segítsünk hát a KISZ- és sportbizottságnak, hogy e rendezvény sikeres megalapozása legyen az első alkalom hagyománnyá fejleszteni kívánó törekvésnek! Élő kerítést kívánok a mérkőzések időpontjában a csarnok kézilabdapályája köré, s abban reménykedek, hogy az a bizonyos bogár belefészkelte magát a fülekbe...

—m—

SZEGEDI Egyetem híreiből

PEDAGÓGIA FILMEN

A művelődésügyi és módszertani központ tízrészes nevelésügyi sorozatot indított a tanárjelöltek és pedagógusok részére *Pedagógia filmen* címmel. A Balázs Béla filmstúdió alkotócsoportja havonta egy alkalommal a Bartók Béla Művelődési Központban mutatja be a filmeket.

KIÁLLÍTÁS

Szabolcs megye 30 éve címmel a József Attila Tudományegyetem központi épületének első emeleti folyosóján november 11—15 között jubileumi kiállítást rendez a Szabolcsi Egyetemisták Szegedi Baráti Köre. A kiállítást november 11-én 15 órakor nyitják, s a következő napokban 8—19 óráig tekinthetik meg az érdeklődők.

PÁRTNAP

Október 29-én a JATE Állam- és Jogtudományi Karán pártnapot és fórumot tartottak. A kar oktatóinak és hallgatóinak dr. Komócsin Mihály, az MSZMP Csongrád megyei Bizottságának első titkára tartott előadást.

KÜLFÖLDI UTAK, ELISMERÉS

Dr. László Ferenc docens részt vett az Olasz Endokrin Társaság meghívása alapján az október közepén Gradoban megtartott simposiumon, aminek tárgya az emberi növekedési hormon volt. László docens e témában tudományos előadást tartott a nemzetközi tanácskozásán.

Dr. Bernáth Gábor docens október végén az MTA és a British Council közötti megállapodás keretében angolai tanulmányúton vett részt és előadásokat tartott.

A Magyar Ideg-Elmeorvosok Társasága október 20—23-án Budapesten nemzetközi részvétellel tartott kongresszusán összehívott közgyűlése az elkövetkezendő évekre dr. Huszák István egyetemi tanárt, a SZOTE Ideg-Elmekórtani Klinikájának igazgatóját választotta a Társaság elnökévé. Dr. Heiner Lajos docent a Társaság titkárságába választották.

„KÉZI-MÉRKŐZÉS” (Deák Péter fotója)

Hagyományteremtők Debrecenben

A kezdet reménykeltően szép volt. Az eredetileg nagyvonnagytagú csoportból harmincan „felébredtek”, nem járt ellenőr, a villamoson, és a megelőző napok mostoha időjárását felváltotta a Fábán Tibi által szervezett napsütéses idő. Ütközben leginkább arról esett szó, hogy miért maradtak távol azok, akik szereplésükkel teljessé tudták volna tenni csapatunkat. Különösen kosárlabdában kényszerítettünk olyan embereket bevetni, akik ez alkalommal tudták meg magukról, hogy tehetséges kosarasok; de a focicsapathoz is kézilabdakapus került, „villámigazolással”.

Mi nyertük — a szurkolást

A vérepedítőknek igazán nem mondható utazás, az ebéd utáni szunyókálás nem sok jót ígért a futball általános népszerűségéből fakadóan slágermeccsnek számító férfi (I) futballmérkőzésre, de a fiúk rácafolták a kétkedőkre: iramos, „csontzenés”, de messzemenőkig sportszerűtállóan haragot a túl kizsármú szurkológárdánk az ellenfél szimpátiánsait. Szikrát hánytak a „patkók” a futballisták (talán ezt is idezőjelbe kellene tenni) lábai alatt. Ezt a kapusoktól tudom, akik látták is jó néhányat egy-egy erősen megölt labda háritása után. Az igazán csak fokozódott a hosszabbításban (1:1 volt két félidő után) mert, annak ellenére, hogy jobban „pengéztünk”, 2:1-re az ellenfél vezetett; második potyafú gólunkat kaptuk. Egyenlítésre azonban volt erő és idő, így hétnégyesek rúgására került sor. Ebben is döntetlen lett az első sorozat után (kapusunk három (II) büntetőt védett ki — csak hűfűdeztünk). A két csapat úgy döntött, nem faggatják tovább a futball istenét a végéreményt illetően. Török Barna okos és erőteljes védő-támadó játéka, Leicht Gábor vállalkozó kedve, néhány sikeres cselsorozata, Horváth Imre két gólya tetszett.

Csoportunk egységét bizonyítja, hogy a tornateremben rövid idő múlva kezdődő női kosármecsen már a futballcsapat is ott volt, s a szurkolást újra mi nyertük. Sajnos, csak azt... Erősen foghíjas csapatunk csak

néha-néha zavarta meg az eredmény alakulását, a profi Tóth Edén kívül lányaink ritkán helyezték el „ajándékalkat” a kosárban.

Jó hangulatunk tovább fokozódott a férfi kosárlabda találkozó. Csapatunkban két olyan ember is helyet kapott, akik már jó néhánykor kosaraztak, így aztán jóvoltukból a mérkőzés előtt gyors szabálymagyarázatra is lehetőség nyílt... A második félidőben számunkra váratlanul izgalmassá vált a meccs, (az első félidő 16:21) többször is négy, majd két pontra megközelítettük a magassági főnyelben levő debrecenieket, de egyik legjobb csapatagunk, Ébinger József kipontozódása után nem sikerült nyerni. Legeredményesebb Kozslik István volt, 28 pontjával a legjobb a mezőnyben.

Vereség és barátság

A házigazdák nagyon figyelmesek voltak. *Vesza Judit* sportfelelős vezetésével (aki betegen is vállalta az irányítást) kényelmes szállásról gondoskodtak, sőt mindenkinek csapatunk KLTE-zászlót kapott, és az eredményt hitelesítő oklevelet. A közösen eltöltött nótás-dalos est üvegsörpéldős-csattanós befejezése volt az első napi programnak.

A vasárnap reggel borús éggel köszönt, hangulatunk azonban továbbra is derűs maradt. Volt rá okunk. A lányok kézilabdája Csiffőri Zsuzsa vezérlésével és hat góljával a második félidőben megérdemelten fordította maga javára a mérkőzést. Ilyen nehezen született meg a férfi csapatunk győzelme is. Az első játékrészben sok hibával tarkított, változatos küzdelem folyt, felváltva, védelmi hibákból estek a gólok. Itt is a második félidő első fele hozott fordulatot, a fiúk megnyugodtak és — győztek.

Összesítésben az állás: KLTE: JATE 2:2. Ekkor pattant ki az az ötlet, hogy játszanak a lányok is focit. Találójában nem is lehetett volna befejezni a nagyszerűen sikerült rendezvényt. A fejjel való labdavevétel, az ügyes cselek, a nagy belépők, a szép átadások gyakran tapost veltették ki a nagy számú és jól szórako-

zó közönségből. A szerencsésebb csapat nyert 1:0-ra, így az összesítésben 2:3.

Mi viszont szép élményt és új barátokat szereztünk, és tapasztalatokat az ilyen jellegű találkozók lebonyolításához, csapatunk ütőképesebbé tételéhez. Ezeket feltétlenül hasznosítanunk kell, hisz az egyetemek közötti sportkapcsolatok sok jó és új ötlet megvalósítására adnak alkalmat. A sportbarátság megköfette hát, s ezért elismerés illeti a JATE KISZ- és Sportbizottságot, amely „megálmodta” s hathatós támogatásával segítette a találkozók kivitelezését. Köszönet illeti a debrecenieket udvarias, szolgálatkész vendéglátásukért, és a sporttalálkozó Szegeden való megismétlésére kifejezett szándékukért.

A sport ügyének „szereplője” már sinen van, s bízunk abban, hogy csak rövid időkre áll meg pályáján, és sok, az egyetemet méltón képviselni tudót, sportolni szeretőt elvisz hasonlóan szép, barátságépítő élmények felé.

Legzőkönyv:

LABDARÚGÁS:

Férfi: JATE—KLTE 2:2 (1:1)

(1:1) A csapat: Kristóf, Balogh, Juhász, Török, Leicht, Horváth (2), Margitics.

Női: JATE—KLTE 0:1 (0:0)

A csapat: Antalóczi, Tóth, Nagy, Pusztay, Szeles, Vágó.

KOSÁRLABDA:

Férfi: JATE—KLTE 39:41

(16:21) A csapat: Lukács, Ébinger (2), Kozslik (26), Horváth (11), Fábán, Cs.: Kurucz.

Női: JATE—KLTE 20:51 (7:29)

A csapat: Antalóczi (4), Drozdik, Salamon (6), Németh, Tóth (10), Cs.: Nagy, Szeles.

KÉZILABDA:

Férfi: JATE—KLTE 15:13

(8:8) A csapat: Kovács, Fábán (5), Kozslik (4), Szűcs, Kurucz (3), Csenedes (2), Hotorán (1), Cs.: Kristóf.

Női: JATE—KLTE 12:8 (6:6)

A csapat: Pusztay, Nagy (2), Szeles (2), Tóth, Csiffőri (6), Vágó (1), Bérczi (1), Cs.: Tóth, Antalóczi.

MÓZES ZOLTÁN

Fussunk utánuk!

A „nagy meccs” szünetében a tv képernyőjén „éppencsak” láttunk néhány futó alakot. Ki figyelt oda? Ugye kevesen? Alig néhány ember kapta fel a fejét akkor is, amikor helyi napilapunk (másfél héttel az esemény után) — közölte az eredményeket. Közöttük azt, hogy az országos váltófutó bajnokságon a SZEOL férfi csapata 4x300 méteren 1:30.4-el a 4. helyen végzett. Hányan tudják, hogy ez hazai viszonylatban igen jó eredmény? És vajon hányan vették észre, hogy ebben a csapatban Fábán Tibor és Klizsek Antal személyében egyetemisták is vannak? Ki figyel oda rájuk?

S egyáltalán, ma, 1975-ben, amikor a magyar atlétika első évszázados jubileumát ünnepli — egyetemi berkekben ki figyel oda az atlétikára? Azt hiszem, nem járok messze az igazságtól, ha erre a kérdésre azzal válaszolok, hogy a versenyzők, edzők, szakemberek, családtagok — s ha néha-néha „dobunk egy olimpiai aranyat” vagy „ugrunk egy európai bajnokit”, akkor egy-egy percre a közvélemény is. Mondják, nem látványos, nem vonzó, és ugyanakkor szinte kegyetlen ez a sportág, azért nem népszerű; ezért választja egyre kevesebb fiatal. Évtizedekkel ezelőtt, amikor igazi tömegsport (egyetemista sport) volt, nem ugyanolyan volt-e az atlétika alapjában, mint ma? Nem inkább arról van szó, hogy a fiatalok változtak meg, s a könnyedebb életmódba nem tudják, nem is akarják beilleszteni a kemény munkára, helytállásra nevelő sportágat? Ha jön is például a középiskolákból néhány tehetséges fiú és lány, akik előtt nyitva a SZEOL atlétikai szakosztálya, a magasabb szintű versenysport lehetőségei, miért kallódnak el egyetemista korukban? A közel ötezerből miért csak 20—25 hallgatónk erejéből, szorgalmából, lelkesedéséből és tehetségéből futja arra, hogy versenyszerűen atlétizáljon?

Hol vész el az atléta, az atlétika? — Erről beszélgettünk órákig dr. Molnár Imrével, a SZEOL szakosztályvezetőjével a bevezetőben említett országos bajnokság másnapján.

Arra, hogy a lehetőség adott Fábán Tibi esetét hozta fel példának beszélgető partnerem. Tibor a nyáron Szegeden megrendezett hadsereg bajnokságon tűnt fel jó futásával — korábban kézilabdázott. Augusztus 11-én ment először atlétaedzésre a SZEOL-ba, október 11-én pedig a Népatadionban tagja volt az országos bajnokságon 4. helyezett váltónak. Balogh Lászlóval, Klizsek Antallal és Bandur Lászlóval futva olyan nagyműtű egyesületek futóit utasították maguk mögé, mint az Ú. Dózsa, a Bp. Honvéd, a TFSE, a BEAC. Pedig... Pedig: Klizsek első sorban távolugró, és sérüléseiből a verseny előtt épült fel; Bandur tízpróbás; Fábán és Balogh „kéthónapos atléta”; a felkészülés idején a váltásokat nem tudták megfelelően gyakorolni, mert nem volt pályájuk; s a verseny idején 10—12 fok volt a hőmérséklet.

A versenyzők, az edzők azonban most nem azt latolgatják, hogy mi lett volna, ha — ha nem tervetnek. November közepétől tornatermi alapozás kezdődik. A tavasszal pedig új pályájukat egy főtökölai bajnoki címmel szeretnék felavatni.

Látványos eredmény lenne: talán másokat is lelkesítené. S akkor talán nem tűnne ábrándnak az az elképzelés, hogy a SZEOL egyetemi és főiskolai kupát alapítson legalább tíz férfi és hat női atlétikai számban a szegedi diákoknak, amit évről évre más intézmény sportbizottsága rendezne meg az egyesület atlétikai szakosztálya által biztosított feltételek között. — Akkor talán remélhetnénk, hogy a ma még a „taccsvonalon” állók egy része is bejebb kerül a saját egészségéért, illetve a modern hazai sportéletet megalapozó vörös salakos pályára.

Sz. M.